Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

17. Aarg. Nr. 16. *Den 15. Mai 1868.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Enighed.

(Fra „Deseret Evening News.“

Enighed er et Princip, som er meget almindeligt iblandt de Sidste-Dages Hellige. Et af de meest fremragende Træk hos deres Ledere er deres ufortrødne Bestræbelser for at faae Folket til at blive Eet. Deres Underviisning og Raad i de forløbne Aar ere hovedsagentlig gaaede ud paa at bringe de Hellige til at virke i Samdrægtighed i enhver Henseende, og den samme Stræben vil ogsaa blive fortsat i Fremtiden, indtil det tilsigtede Maal er opnaaet, og hele Folket bliver Eet baade med Hensyn til Følelse og Handling.

Det forholder sig ganske anderledes med Nationerne. Forvendte Begreber om Frihed og om Mandens, ja endog om Qvindens Rettigheder ere, saa almindeligt udbredte og blive saa ivrigt forsvarede, i Særdeleshed i vort Land (Amerika) og Storbritannien, at næsten Enhver troer, at han er fuldkommen saa stor og god, om end ikke meget bedre end hans Næste. Følgen heraf er, at Samfundet er adsplittet i utallige Partier, Sekter og Fraktioner. Der er imidlertid maaskee ikke Noget, hvori denne Splidagtighed er saa iøinefaldende som med Hensyn til Religion og Politik — noget af det Vigtigste, der angaaer Menneskets Vel — denne med Hensyn til dette, og hiin i Henseende til det tilkommende Liv.

I den religiøse Verden er der opfundet saa mange urimelige og hinanden tildeels modsatte Religionssystemer, at man har Exempler i Tusindeviis paa, at ethvert tænkende Menneske i de forskjellige civiliserede Samfund ganske have forkastet Alt, hvad der kaldes Religion.

I den politiske Verden hersker den samme Tingenes Tilstand. Statsmænd af enhver politisk Farve, saasom Whigger og Torier i England, og Demokrater, Republikanere, Conservative og Radikale i vort eget Land (Amerika) blomstre og florere, medens ethvert af disse Partier vexelviis have Magten og enten udgive eller ophæve Love for at befordre deres Tilhængeres Interesser, indtil endelig det ene

Parti optræder mod det andet med det største Fjendskab, og Tidernes Tegn tyde hen paa, at om ikke ret længe ville de forskjellige borgerlige og religiøse Samfund, der ere organiserede eller rettere sagt desorganiserede, styrte sammen, thi det er ligesaa sandt idag, som det var for Aarhundreder tilbage, at „det Huus, som er splidagtigt mod sig selv, kan ikke blive bestandigt."

I „Mormonsamfundet," der for en stor Deel bestaaer af Individer fra næsten ethvert Land, har Folkets Enighed tiltaget i en meget tilfredsstillende Grad og er fremdeles i en stadig Fremadskriden, omendskjøndt det er en Selvfølge, at det er skeet og maa skee langsomt, paa Grund af Medlemmernes Opdragelse og Traditioner. Denne Enighed har allerede opnaaet et saadant Høidepunkt og frembragt en saadan Tingenes Stilling, at det i andre Lande næsten vilde blive anseet for at grændse nær til Fuldkommenhed.

Her ere Folkets Religionslærere Eet i Lære og Grundsætninger, medens den lovgivende Magt bestaaer af de meest erfarne og indsigtsfulde Mænd iblandt os, og blive valgte ved de Stemmeberettigedes eenstemmige Votum, uden at de i mindste Maade have foretaget sig det ringeste Skridt for at vinde politisk Indflydelse. Følgen heraf er, at der ikke gives noget Land paa hele Jorden, hvor Lovene ere saa agtede, hvor der hersker saa god Orden, og hvor Liv og Eiendom er saa beskyttet som i Utah Territorium.

Dette er Kjendsgjerninger, som Ingen kan modsige, og er Frugten af den Samdrægtighed, der gjør dette Folk saa mærkværdigt, og hvilket mere end noget Andet viser den Modsætning, som er imellem de Hellige i Utah og Befolkningen i de forskjellige christne Lande.

Der er en Magt i Enighed, som Verden ikke kjender noget til, thi omendskjøndt man i Almindelighed taler og skriver Meget derom, er man dog ganske ubekjendt med Følgerne af samme, da den saa sjeldent viser sig i det praktiske Liv.

Det er formedelst denne Enighed, de Hellige have opnaaet den Magt og Indflydelse, som de have idag, og formedelst den Almægtiges Bistand og Velsignelse have de Hellige ved deres Samdrægtighed opnaaet den lykkelige Tilstand, hvori de nu befinde sig.

Vi vide fuldtvel, at Verden taler om, at denne Enighed grunder sig paa det „Enevælde," ved hvilket de Hellige skulle være regjerede, men hvorledes dette end er eller ikke, saa er dog saa Meget vist, at Samdrægtighed er det Eneste, hvorved Menneskeslægtens Gjenfødelse kan blive tilveiebragt. Dens Virkninger have hidindtil for vort Vedkommende viist sig fuldkommen tilfredsstillende, og medens Verden raver frem i dens nuværende Tilstand samt dens Ledere mere og mere udsaae Tvedragts Sæd og den iler sin Undergang imøde, ville „Mormonerne" roligt skride fremad paa den Vei, de have valgt, og voxe i Enighed og Alt, hvad der er godt, idet de derved lægge Grundvolden til det Rige, som tilsidst skal give hele Verden Love, og derved oprette Fred og Enighed iblandt Menneskene og bringe Alle til at blive af et eneste stort Broderskab.

Lydighed.

(Fra „Deseret Evening News."

I vor forrige Afhandling omtalte vi i Korthed Principet Enighed. I dette Stykke agte vi paa samme Maade at henlede Opmærksomheden paa et Princip, som er Grundvolden til al Enighed, nemlig Lydighed. Begrebet Lydighed er i vore Dage ligesaa stridende mod Menneskenes Følelser, som en fælles og samdrægtig Samvirken er sjelden iblandt dem. Anskuelserne med Hensyn til individuel Uafhængighed og Frihed ere saa overdrevne og have fæstet saa dybe Rødder i den offentlige Mening, at de store Masser iblandt Menneskene, der saa let henfalde til Yderligheder, naarsomhelst de indbilde sig, at deres Interesser ere i Fare, ere altfor tilbøielige til at sættes i Bevægelse, lig det urolige Havs Bølger, og Revolutionens Sæd er saa vidt udspredt og rodfæstet, at den Gnist, som ulmer under Asken, lettelig kan antændes og bryde ud i vilde og Alt fortærende Flammer.

Modstand mod de Love og Forordninger, som udgives af Tyranner og Despoter, er maaskee undertiden nødvendig og roesværdig, og i mange Tilfælde har den viist sig at være til uberegneligt Gavn for Menneskeslægten. Det var Trykket af en saadan Modstand, der aftvang Kong Johan den frie Constitution, som England endnu er i Besiddelse af, og hvilket senere lagde Grundvolden til den mægtigste Republik, som Verden nogensinde har seet. Men i intet af disse mindeværdige Tilfælde blev der gjort Modstand mod vise og retfærdige Love, men mod Tyranni og Uretfærdighed.

Den offentlige Mening, som vi ovenfor have hentydet til, er bleven fostret og bestyrket formedelst de rasende og tordnende Afhandlinger i Avisliteraturen. Dette har i Særdeleshed været Tilfældet i Storbritannien i de sidste tyve a tredive Aar, indtil Befolkningen, der stedse og allevegne har været roest for sin Troskab mod Regjeringen og Lydighed mod Lovene, nu er færdig til at gjøre aabenbart Oprør.

Medens nogle Faa, som med Omhu have iagttaget Aanden i Avispressen igjennem Tidens Løb, nære Tvivl om, at dens ledende Artikler have gjort Meget til at befordre den Lovløshed og Oprorsaand, der nu yttrer sig iblandt Folket, maae de søge Aarsagen dertil i en langt anden Retning, nemlig i Familiekredsene, som i Sandhed ere de Skoler, hvor Menneskenes Begreber blive dannede, og hvor Spiren nedlægges og udvikles saavel til det Onde som til det Gode.

Ringeagt for Forældrenes Befalinger og Myndighed i Fædrenehjemmet maa nødvendigviis lede til Ligegyldighed og Ringeagt mod alle Love og al Myndighed samt gjøre enhver Tvang utaalelig; og naar har der vel nogensinde været en Tidsalder, da saadanne Anskuelser have været saa fremherskende, som netop nu i vore Dage? Børnenes Ulydighed mod deres Forældre er en af Nutidens himmelraabende Synder, og det fjerde Bud er næsten ganske overseet. Det er nu i vore Dage ganske ude af Mode, at Børn skulle underkaste sig deres Forældres Tvang, undtagen saalænge de ere mindreaarige, og istedetfor at være en Ære og Velsignelse for Forældrene, hænder dei kun altfor ofte, at de næsten gjennem Forældrenes hele Liv ere en Kilde til Sorg og Bekymring for dem; og medens Hjemmet burde være Begyndelsen til en evig Him-

mel, er det desværre i utallige Tilfælde en Skueplads for Tvedragt og Forvirring, og i Virkeligheden et lille Helvede. Denne Opsætsighedsaand i Hjemmet udbreder sin skadelige Indflydelse igjennem hele Samfundet, og er den virkelige Kilde til den Lovløshed og Oprørsaand, som nu i vore Dage er saa almindelig i Verden.

Iblandt de Sidste-Dages Hellige, hvis Formaal og Mission det er at at gjenoprette sande Grundsætninger og indføre den himmelske Orden med Hensyn til alle Menneskenes Anliggender, er Agtelse for de retmæssige Autoriteter og Lydighed mod samme en fast og uforanderlig Lov. Iblandt dem er der ifølge deres religiøse Tro en fastsat Regel, at Huusfaderen skal være Herre og Hoved for sin Familie, og streng Lydighed mod den faderlige Myndighed, naar og hvorsomhelst den bliver udøvet med Retfærdighed og Viisdom, er Noget, som de Hellige idelig blive paamindede om. Vi ønske ikke, at dette skal forstaaes saaledes, at denne Underkastelse under Huusfaderen, hvor meget man end maatte ønske det, allerede er fuldkommen opnaaet, men Grundvolden dertil er lagt. Dette er det endelige Maal, som de Hellige altid have havt i Sigte, og det vil aldrig blive opgivet, førend Lydighed mod den faderlige Myndighed, og det endog indtil Døden, hvis det skulde være nødvendigt, bliver udført paa Jorden, saaledes som det var Tilfældet med Abrahams Søn og Jephtahs Datter, der vare villige til at lade deres Liv paa deres Fædres Forlangende.

Naar et saadant Familieforhold bliver gjældende iblandt Menneskene, vil det lidt efter lidt udøve sin velgjørende Indflydelse over hele Samfundet, indtil dette tilsidst vil høste de velsignelsesrige Frugter, der nødvendigviis maa blive Følgen af en saadan Tingenes Tilstand, naar den har opnaaet sin Fuldkommenhed.

Paa denne Maade vil et ægte og velgjørende Regjeringssystem blive indført og de retmæssige Autoriteter ubetinget adlydte, indtil Fred og Samdrægtighed bliver almindelig, og Propheternes og Digternes Forhaabninger, Drømme og Forudsigelser blive virkeliggjorte, og der bliver en almindelig „Fred paa Jorden og Velbehagelighed iblandt Menneskene."

Bemærkninger af Præs. D. H. Wells
i Bowery i Saltsøstaden den 18de August 1867.

Fra („Deseret News.")

Jeg anseer det for et Privilegium at blande min Røst med mine Brødres for at bære Vidnesbyrd om Sandheden af det Sidste-Dages Værk, omendskjøndt jeg troer, at jeg meget sjeldent vilde tale i nogen Forsamling, dersom det var overladt til mig selv, og hvis Herren skulde kalde mig, ligesom han gjorde med Moses, tænker jeg, at jeg ligesom denne gjorde, vilde bede ham om En til at være Mund for mig. Hvis jeg desuagtet kan sige Noget for at trøste og opmuntre de Hellige samt bestyrke deres Tro, anseer jeg det for min Pligt at gjøre det, thi jeg

antager, at ikke Nogen har Ret til at skjule det Lys og den Sandhed, som Herren har velsignet ham med, men det er de Sidste-Dages Helliges og alle Menneskers Pligt at meddele Andre al den gavnlige Kundskab, som de selv ere i Besiddelse af, paadet at ogsaa de kunde have Nytte og Velsignelse deraf.

Jesus sagde: „Gaaer ind ad den snevre Port, thi den Port er vid, og den Vei er bred, som fører til Fordærvelsen, og de ere Mange, som gaae ind igjennem den; thi den Port er snever, og den Vei er trang, som fører til Livet, og de ere Faa, som finde den." Han sagde ligeledes: „Men dette er det evige Liv, at de kjende Dig, den eneste sande Gud, og den Du udsendte, Jesum Christum."

Det evige Liv er en Velsignelse, som vi alle inderligt eftertragte. Alle Menneskenes Børn paa hele Jorden ønske at sikkre sig en evig Tilværelse efter Døden. Selv de, der kun have meget indskrænkede Begreber angaaende Evangeliet, tragte efter og have Haab om en Himmel i det tilkommende Liv, hvor de frie for Syndens, Dødens og Djævelens Magt kunne nyde en evig Fred og Salighed. Alle de Christne og maaskee alle Mennesker have en eller anden Gang i deres Liv været paavirkede af den levende Guds Aand, der har overbeviist dem om Synd, og de have følt Attraa efter at faae Kundskab om, hvorledes de kunde sikkre sig det evige Liv i Guds Nærværelse.

Vi læse, at Menneskene vare uskyldige, da de først sattes her paa Jorden, men de afvege fra Gud, og der siges, at de gjennem Tidens Løb gjorde mange Opfindelser. Dette er i Særdeleshed Tilfældet med Hensyn til religiøse Anliggender. Istedetfor at vandre efter Guds Bud og Befalinger, saaledes som de ere blevne fremsatte af hans Tjenere, der have været beklædte med det hellige Præstedømme, have de gjort ligesom Propheten har forudsagt: lært Menneskebud og udgivet dem for Guds Befalinger. Dette gjælder i Særdeleshed vore Dage og denne Slægt, da Herren atter har aabenbaret sig og har paabegyndt Tidernes Fyldes Huus-Huusholdning. Vi finde nu for Tiden en Mængde forskjellige Anskuelser, Begreber og Meninger angaaende Troessager, men naar Sandheden mangler, kan den ene Mening være ligesaa god som den anden og Alt er Vildfarelse. Men naar Sandheden bliver aabenbaret, skulde Menneskene standse, lytte til og undersøge, paadet de kunde faae Kundskab om, enten det, som blev forkyndt for dem, var Sandhed eller ikke; og naar de fandt, at et saadant Budskab virkelig var fra Herren, skulde de trofast efterleve dets Fordringer, saa at de kunde opnaae den Ophøielse i Faderens og Sønnens Nærværelse, som Alle saa alvorlig tragte efter. Hvad vilde det vel gavne mig, hvor veltalende Prædikanten end maatte være, hvor skjøn den Theori eller hvor smukke de Grundsætninger, han forelagde mig, vare, dersom det, han forkyndte, ikke medførte Sandhed? Hvorfor skulde jeg fæste Kjærlighed til eller lade min Tro begrændse af Noget, som ikke er Sandhed, blot fordi det er smukt eller sandsynligt, eller fordi mine Forfædre igjennem Aarhundreder før mig have anseet det for helligt? Da Guds Ord, Sandheden fra Himmelen, er kommen, hvorfor skulde jeg da ikke forkaste det, som er falskt, om et saadant Skridt end skulde være stridende imod mine tidtigere Fordomme og mine Forældres Traditioner? Jeg kjender ingen Grund, hvorfor vi skulde holde fast ved vore Forfædres Traditioner, i Særdeleshed da Guds Ord underretter os om, at vi have arvet Falskhed fra dem. Ved en omhyggelig Undersøgelse ville vi finde, at det er saaledes, og det endog med Hensyn til For-

tolkningen af den hellige Skrift, thi ved Hjælp af de Grundsætninger, som nu ere komne for Dagens Lys formedelst den Herre Jesu Christi Aabenbaringer, kunne vi forstaae den i en Grad, som vi ikke nogensinde forhen have kunnet. Hvorfor? Fordi vi have Sandhedens Lys, og see fra det samme Standpunkt, som Propheterne samt Jesus og hans Apostler gjorde; derfor aabner Skriften en ny Mark for os, hvilken er ganske forskjellig fra det, vi forhen kjendte, medens vi bleve vei, ledede af Lærere, der ikke vare fra Gud eller havde det hellige Præstedømmes Fuldmagt.

Dette er et Under for Nogle. De kunne ikke forstaae Forskjellen mellem de Sidste-Dages Hellige og den christne Verden. De sige: „Der er saa mange Sekter i Verden, og I Mormoner have foroget Listen med endnu en." Det er imidlertid ikke saaledes; Sandhedens Grundsætninger kunne ifølge deres Natur ikke være sekteriske. Ere ikke Mormonerne en Sekt? Nei; de ere den levende Guds Kirke, de Førstefødtes Menighed; det er dem, som ere komne ud fra Verden, ligesom Jesus og hans Efterfølgere gjorde i fordums Dage. De Hellige ere blevne paavirkede af Sandhedens Lys; de have annammet Jesu Vidnesbyrd, og vide for sig selv, at det Evangelium, de have annammet, er Sandhed. Da de formedelst den Hellig-Aands Kraft og Gave ere blevne deelagtige i Guds Kundskab, tale de med en fast Forvisning om disse Ting, og ikke saaledes, som de gjøre, der kun troe og haabe. „Men," sige de, „hvo har annammet Sandheden? Vi vide ikke, enten det, I sige, er Sandhed eller ikke." Det er muligt, at I ikke vide det, men dette gjør ikke Sandheden til Løgn, og jeg kan sige Eder, hvorledes I kunne udfinde den. Omvender Eder fra Eders Synder, gaaer ned i Daabens Vande, afstaaer fra det Onde og lærer at gjøre Godt, søger Herren af Eders ganske Hjerte, og da ville I faae et Vidnesbyrd for Eder selv, ligesom vi have gjort — I ville kunne lære at kjende Gud og Jesum Christum, hvem det er det evige Liv at kjende. Dette er den eneste Maade, paa hvilken I kunne opnaae den Kundskab, som I saa meget tragte efter. Mangen En kunde maaskee sige: „Hvis jeg kun vidste, at det forholdt sig saaledes, vilde jeg være Eet med Eder baade med Hjerte og Haand." Jeg har sagt, hvorledes I kunne udfinde det. I kunne ikke blive helbredede for Eders Syndespedalskhed, medmindre I adlyde Evangeliets Fordringer. Da Naaman kom til Propheten Elisa for at faae at vide, hvorledes han skulde blive helbredet for sin Spedalskhed, drog han bort i Vrede, fordi der blev ham sagt, at han skulde toe sig i Floden Jordan. Men hans Tjenere gik hen til ham og sagde: „Min Fader! havde Propheten talet til Dig om en stor Ting, skulde Du ikke have gjort det? Og hvor meget mere, da han sagde til Dig: Toe Dig, saa skal Du blive reen!" Da gik Syreren hen og gjorde saaledes, som han var tilraadet, og han blev helbredet. Saaledes er det ogsaa med os: vi maae adlyde Himmelens Fordringer, forend vi kunne erholde dens Velsignelser. Vi behøve ikke at forvente, at vi skulle blive rensede fra vore Synder og blive en passende Bolig for den Hellig-Aand, uden vi vise Lydighed mod Evangeliet, thi dette er Maaden, hvorpaa Gud, vor himmelske Fader, har bestemt, at vi skulle bringes til Kundskab om Sandheden. Værer derfor oprigtige for Gud, og naar den Tanke skulde opstaae hos Eder, at den Lære, som man kalder „Mormonisme," muligviis kunde være sand, bør I følge denne Folelse, indtil I komme til en fast Overbeviisning, og adlyder saa Evangeliet, og da ville I annamme den

Hellig-Aand, der vil give Eder en fuldkommen Kundskab om det, som er nødvendigt til Eders Frelse og Ophøielse i det tilkommende Liv. Hvis Herren havde befalet Eder at gjøre noget Stort, at gaae til Jordens Ender eller at udføre et eller andet vigtigt Foretagende, vilde I da ikke have gjort det? Hvor meget mere skulde I ikke da være villige til at adlyde disse simple Befalinger, naar de hensigte til Eders Vel? Afstaaer fra det Onde, omvender Eder fra Edees Synder og vandrer paa Sandhedens og Retfærdighedens Sti, thi det er Fredens og Viisdommens Vei.

Det vil være Viisdom for os at leve saaledes i denne vor jordiske Prøvestand, at vi kunne sikkre os evigt Liv i den tilkommende Verden. Det er vort Privilegium at gjøre det; vi ere netop satte her paa Jorden i denne Hensigt. Den Gud, som regjerer i Himmelen, er vore Aanders Fader samt vor Herres og Frelsers Jesu Christi Gud og Fader, og vi kunne blive hans Arvinger og Jesu Christi Medarvinger ved at adlyde Evangeliets Fordringer, som han har aabenbaret. Hvor ligefrem og tydelig er ikke Livets Vei, dersom vi blot ville aabne vore Øren for at høre, vore Øine for at see og vore Hjerter for at forstaae. Gud har aabenbaret den; han har oprettet Tidernes Fyldes store Huusholdning, der vil komme til at indbefatte alle andre Uddelinger siden Verdens Begyndelse. I denne Uddeling ville Opstandelsens Nøgler blive aabenbarede, hvilket vil sætte Mennesket istand til at gaae frem beklædt med Magt til at opvække de Døde og føre dem frem. Herren har paabegyndt det store Værk; vi ere beskjæftigede dermed, og det vil skride fremad, indtil det skjuler hele Jorden. Grundvolden til det Rige, som skal bestaae evindeligen, er lagt. Rigets Grundsætninger ere blevne forkyndte iblandt Menneskene, og Mange — Een af en Stad og To af en Familie — have troet og adlydt samme, samt ere blevne bragte tilsammen fra Jordens Nationer og ere komne hid til Bjergenes Dale, saaledes som det er blevet forudsagt af Propheterne for Aartusider siden.

Jesus sagde til Jøderne, at Abraham saae hans Dag og glædede sig. De spurgte ham om, hvorledes han, som ikke var halvtredsindstyve Aar gammel, kunde vide Noget om Abraham, der var død for saa længe siden. Jesus svarede: „Førend Abraham blev, er jeg.“ Dette synes at have sat dem i Forlegenhed; de forstode ikke Læren om Forudtilværelsen, og at Jesus, som dengang var iklædt Kjød, havde forud været til i Aandeverdenen, at han var den Førstefødte iblandt mange Brødre, og at han havde været til før Abraham, var Noget, som de ikke kunde fatte. Jesus forstod det, og ved given Leilighed, saaledes som i dette Tilfælde, talte han om dette Princip. Jøderne pralede af, at de tjente deres Fader Abrahams Gud, men Jesus sagde dem, at Abrahams, Isaks og Jakobs Gud ikke var de Dødes, men de Levendes Gud, og saaledes belærte han dem paa en tydelig Maade angaaende Opstandelsen.

Jeg vil sige nogle faa Ord angaaende Nydelsen af Sakramentet. Denne Ordinance blev indstiftet af Frelseren, og hans Efterfølgere bleve befalede at nyde det til hans Ihukommelse. Naar de Hellige deeltage i dette hellige Maaltid, skulde de gjøre det med den dybeste Ydmyghed og Ærbødighed for ham, som led og døde for os, og de skulde komme ihu, at det blev indstiftet til Erindring om vor Herres og Frelsers Jesu Christi Lidelse, Død og Opstandelse — om ham, der atter skal komme til Jorden for at regjere som Kongernes Konge og Herrernes Herre.

Jeg er glad ved Tanken om, at jeg

hører til et Folk, blandt hvilke de Fleste søge at tjene Herren og at vandre efter hans Bud. Vi have det evige Livs Grundsætninger iblandt os, og vi anvende dem i vort daglige Liv, og naar Verden seer de Helliges gode Gjerninger, burde dette være dem et tilstrækkeligt Vidnesbyrd om, at denne Lære er af Gud. Jeg siger, at dette er et Vidnesbyrd for Verden om Sandheden af dette Værk, som Herren er isærd med at udføre, og det vil bringe denne Slægt under Fordømmelse, hvis den ikke lytter til og adlyder de Grundsætninger, vi forkynde. Veed jeg dette? Ja, jeg gjør. Verden kan vel spotte derover og fortælle saadanne Ting om os, som ere beregnede paa at saare vore Følelser, men dette vil ikke tilintetgjøre Sandheden. Vi tilbyde Menneskene det evige Livs Ord, og hvis de ville annamme det, ere de velkomne, men hvis de ikke ville det, vil vort Vidnesbyrd vise sig at være dem en Dødslugt til Døden istedetfor en Livslugt til Livet.

Det, som er godt, tjener til vor Ophøielse og til at forøge vor Kundskab og Magt, samt Alt, hvad der er værd at være i Besiddelse af, medens det Onde leder til Fordærvelse, og hvis vi fremture deri, vil det foraarsage vor fuldkomne Undergang og endog Tabet af vort eget Væsen. Dette er den Løn, der venter de Ugudelige, saaledes som Propheten har sagt: „De Ugudelige skulle visselig omkomme," men de Retfærdiges Velsignelse vil blive den samme som den, der blev forjættet Abraham: Og paa deres Tilvæxt skal der ingen Ende være. Dette er den Velsignelse, som er udtalt over de Hellige i deres Ordinancer og Begavelser formedelst den Myndighed, der tilhører det hellige Præstedømme efter Guds Søns Orden — det melchisedekske Præstedømme nemlig, — hvilket er uden Aars Begyndelse eller Dages Ende, uden Fader, uden Moder, uden Slægtregister, evigt i Himlene. Dette Præstedømme er atter blevet gjengivet til Jorden, og Mænd i Kjødet ere endnu engang blevne bemyndigede til at forvalte det hellige Evangeliums Ordinancer.

Der gives ikke nogen saadan Myndighed paa hele Jorden uden fra denne Kilde, og ingen iblandt de mange Sekter og Troesbekjendelser i Verden har nogen Fuldmggt til at handle i Guds Sted. Et af Gud bemyndiget Præstedømme har ikke været paa Jorden i et Tidsrum af mange Aarhundreder. Veed jeg, at dette er Sandhed? Ja, og I kunne ogsaa faae Kundskab derom paa samme Maade, som jeg har faaet den, nemlig ved at beflitte Eder paa Retfærdighed og ved at adlyde Evangeliets Ordinancer, saaledes som de ere fastsatte af Jehovah. Har ikke Herren Ret til at foreskrive Maaden, hvorpaa vi skulle nærme os ham? Og da han har gjort dette, skulle vi saa forkaste den Plan, han har lagt for os, og sige, at vore egne Veie vilde være ligesaa gode? Sandelig, der gives ikke nogen anden Maade, paa hvilken vi kunne nærme os ham end den, han har fastsat.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Mai.

Ugrundede Forhaabninger.

(Bemærkninger af Præsident F. D. Richards.)

(Fra „Millennial Star.")

Paa Grund af, at der fra forskjellige Steder i Utah ere komne Breve til flere Egne i Missionen med Efterretning om, at alle de Hellige skulle hjemsamles iaar, hele den biritiske Mission ophøre og alle de Ældste blive kaldte hjem, ville vi gjøre nogle Bemærkninger. Vi frygte for, at disse Breve, der støtte sig til Præsident Youngs ivrige Bestræbelser for at hjælpe de Hellige i Adspredelsen ved at indsamle Bidrag til deres Udfrielse, have hos Mange vakt et Haab, som efter al Sandsynlighed vil komme til at blive skuffet.

Vi have gjentagne Gange givet de Hellige Raad angaaende Emigrationen, og udtalt vor Glæde over de lyse Udsigter, som have aabnet sig for dem, der længe have ventet paa deres Udfrielse. Ligeledes have vi formanet dem til at gjøre Alt, hvad der stod i deres Magt, for at tilveiebringe de nødvendige Midler til deres Emigration i indeværende Aar, men vi have aldrig givet dem nogen Grund til at troe, at hele Missionen skulde blive udtømt i et eneste Aar, eller at Enhver, som ønskede det, gratis skulde blive hjulpen til Zion. Vi have fra flere Kanter hørt tale om den Begeistring, som hersker i forskjellige Dele af Missionen, og uagtet vi ikke ønske at kjølne de Helliges fornuftige Iver for Emigrationen, er det dog nødvendigt, at en saadan blind Nidkjærhed bliver dæmpet og ethvert falsk Haab frataget Vedkommende, saa at det ikke skal affstedkomme bittre Skuffelser, Sorg og Forvirring.

Nogle kunne maaskee spørge: „Have da vore Venner, der have skrevet til os, med Villie ført os bag Lyset med Hensyn til denne Sag?" Vi svare: „Nei, aldeles ikke. Det er fuldkommen sandt, at Præsident Young af sit ganske Hjerte ønsker, at hver eneste Sjæl iblandt de fattige Hellige, som ønske at komme til Zion, maatte blive hjemsamlet, og at han har opfordret Kirkens Medlemmer i Utah til at gjøre Alt hvad de kunde for at fremme dette Øiemed. Ligeledes er det sandt, at store Bidrag ere indsamlede i samme Hensigt, men da disse Bidrag for det Meste have bestaaet i Qvæg og Kornvarer, og der har været knap Tid for kontante Penge, saa har man ikke været istand til at omsætte saa Meget deraf, som man havde ønsket, og som Følge deraf kunne ikke saa Mange blive udfriede iaar, som under mere gunstige Omstændigheder vilde have fundet Sted. Vi kunne forsikkre vore Læsere, at hvad der ikke kan udføres iaar, vil blive fortsat i den kommende Tid i Forhold til som de indkomne Bidrag kunne blive omsatte i klingende Mynt, der er det eneste Middel, hvorved de Helliges Emigration kan blive udført.

De fattige Hellige behøve derfor ikke at blive mismodige, om deres Ønske om Udfrielse ikke kan opfyldes denne Gang. Tager derfor ingen forhastede eller uvise

Skridt i at opsige Eders Tjeneste eller opbryde Eders Hjem, førend ere I visse paa at have den fornødne Sum til Eders Reise.

Nogle have modtaget Vexler for smaa Beløb fra deres Beslægtede i Utah tilligemed Breve om, at det Manglende kunde blive reist ved Laan fra En eller Anden her i Adspredelsen, hvilket som oftest er umuligt, og altsaa leder til fornyet Skuffelse. Bygger derfor ikke paa saadanne løse Forhaabninger, men vedbliver at være trofaste i Kirken, indtil Eders Udfrielse er sikkret.

Breve fra enthusiastiske og uvise Beslægtede i Utah, hvor velmeente de end kunne være, bør ikke være nogen Rettesnor for de Hellige i Adspredelsen; følger derfor de Raad, som gives af de Ældste, der ere beskikkede til at varetage disse Forretninger, og som ere bekjendte med samme, idet de udføre de Instruktioner, der ere givne af Authoriteterne i Zion, hvilke bedst kunne see Forholdene hjemme, og hvad der fornuftigviis kan blive udført Aar efter andet. Vi kunne ikke forlange Umuligheder af Kirkens Medlemmer i Zion, men derimod glæde vi os i de Bestræbelser, der gjøres i enhver Retning baade for Evangeliets Udbredelse som ogsaa for Indsamlingen. I Herrens beleilige Tid vil der blive Udvei for enhver trofast Hellig, der lytter til Herrens Tjeneres Raad og Veiledning.

Afløsning.

Følgende ere løste fra deres Missioner for at vende hjem til Zion, nemlig: Ældsterne H. Jensen Hals, P. Hansen, A. Larsen, C. C. A. Christensen, John Fagerberg, C. O. Folkmann og J. P. Wretberg.

Beskikkelser.

Ældste C. D. Fjeldsted som Omreisende i den skandinaviske Mission;

Ældste J. Johansen som Præsident over Aalborg og Vensyssel Conferencer;

Ældste Lauritz Larsen som Præsident over Aarhuus og Fredericia Conferencer, og som hans Medhjælper i Conferencen Ældste Jens Jensen.

Ældste M. Mortensen som Præsident over Oernes Conference;

Ældste O. C. Olsen som Præsident over Stockholms Conference;

Ældste Georg K. Riise som Præsident i Norrkøping Conference;

Ældste Samuel Petersen som Præsident over Gøteborg Conference;

Ældste S. Gudmundsen som Præsident over Christiania Conference;

C. Widerborg,
Præsident
af den skandinaviske Mission.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Januar 1841. (Fortsat fra Side 237.)

24. Lad min Tjener Isaac Galland sætte en Capital i det Huus, thi jeg, Herren, elsker ham for det Arbeide, han har gjort, og vil forlade ham alle hans Synder. Lad ham derfor blive ihukommet med en Andeel i det Huus fra Slægt til Slægt. Lad min Tjener Isaac Galland bestikkes iblandt Eder og ordineres ved min Tjener William Marks, og velsignes af ham til at reise med min Tjener Hyrum og fuldkomme det Værk, som min Tjener Joseph anviser dem, og de skulle vorde høilig velsignede.

25. Lad min Tjener William Marks betale en Capital i det Huus, som ham synes godt, for sig og sine Efterkommere fra Slægt til Slægt.

26. Lad min Tjener Henrik G. Sherwood betale en Capital i det Huus, som ham synes godt, for sig selv og sin Sæd efter ham fra Slægt til Slægt.

27. Lad min Tjener William Law betale en Capital i det Huus for sig og sin Sæd efter ham fra Slægt til Slægt. Dersom han vil gjøre min Villie, da lad ham ikke tage sin Familie til de østlige Lande, nemlig til Kirtland; dog vil jeg opbygge Kirtland; men jeg, Herren, har en Svøbe beredt for Indvaanerne der. Og hos min Tjener Almon Babbit er der mange Ting, i hvilke jeg ikke har Velbehagelighed. See, han tragter efter at indsætte sit Raad istedetfor det Raad, som jeg har bestikket, nemlig Præsidentskabet over min Kirke; og han opreiser en Guldkalv for mit Folk at tilbede. Lad Ingen forlade dette Sted, som er kommen hertil for at holde mine Bud. Dersom de leve her, da lad dem leve i mig, og dersom de døe, da lad dem døe i mig, thi de skulle hvile fra alle deres Arbeider her, og fortsætte deres Gjerninger. Lad derfor min Tjener William forlade sig paa mig og aflade at frygte angaaende sin Familie paa Grund af Landets Usundhed. Dersom I elske mig, da holder mine Befalinger, og Landets Usundhed skal geraade til Eders Bedste.

28. Lad min Tjener William gaae og forkynde mit evige Evangelium med høi Røst og med stor Glæde, som min Aand skal drive ham, for Indvaanerne i Warsaw, og ligeledes for Indvaanerne i Burlington og ligeledes for Indvaanerne i Madison, og vente med Taalmodighed og Flid videre Underretning i min General-Conference, siger Herren. Dersom han vil gjøre min Villie, da lad ham fra nu af høre min Tjener Josephs Raad, og ved sine Midler understøtte de Fattiges Sag, og udgive en ny Oversættelse af mit hellige Ord for Jordens Beboere; og dersom han vil gjøre dette, da vil jeg velsigne ham med mangfoldige Velsignelser, at han ikke skal blive forladt, ei heller hans Sæd mangle Brød.

29. Og atter, sandelig siger jeg Eder, lad min Tjener William blive bestikket, ordineret og salvet som en Raadgiver for min Tjener Joseph, istedetfor min Tjener Hyrum, at min Tjener Hyrum kan tage det Præstedømme og Patriarks Embede, der blev ham bestikket ved hans Fader ved Velsignelse, ogsaa ved Fødselsret, at han fra nu af skal bære Nøglerne til de patriarkalske Velsignelser paa alt mit Folks Hoveder, at hvem han velsigner, skal være velsignet, og hvem han forbander, skal være forbandet, at hvad han binder paa Jorden, skal være bundet i Himmelen, og hvad han løser paa Jorden, skal være løst i Himmelen; og fra denne Tid af be-

stikker jeg ham til at være en Prophet og en Seer og en Aabebarer for min Kirke, lige saavel som min Tjener Joseph, at han kan handle i Forening med min Tjener Joseph, og at han skal annamme Raad af min Tjener Joseph, som skal vise ham Nøglerne, hvorved han kan bede og faae, og blive kronet med den samme Velsignelse og Hæder og Ære og Præstedømme og Præstedømmets Gaver, der eengang bleve lagte paa ham, som var min Tjener Oliver Cowdery, at min Tjener Hyrum maa bære Vidnesbyrd om de Ting, som jeg vil vise ham, at hans Navn maa være i hæderlig Ihukommelse fra Slægt til Slægt til evig Tid.

30 Lad min Tjener William Law ogsaa annamme de Nøgler, ved hvilke han kan begjære og annamme Velsignelser. Lad ham være ydmyg for mig og uden Svig, og da skal han annamme af min Aand, Trøsteren, som skal aabenbare ham Sandheden om alle Ting og give ham i den samme Stund, hvad han skal sige, og disse Tegn skulle følge ham: Han skal helbrede de Syge, han skal uddrive Djævle, og han skal blive befriet fra dem, som ville give ham dødelig Forgift, og skal blive ledet ind paa Stier, hvor de giftige Slanger ikke kunne gribe fat paa hans Hæl, og han skal opstige i sine Tanker som paa Ørnevinger, og om jeg vil, at han skal opvække de Døde, da lad ham ikke tie. Lad derfor min Tjener William raabe høit og ikke skaane, med Glæde og Fryd, og med Hosianna til ham, som sidder paa Thronen til evig Tid, siger Herren, Eders Gud.

31. See, jeg siger Eder, jeg har en Mission i Behold for min Tjener William og min Tjener Hyrum, og for dem alene. Lad min Tjener Joseph tøve hjemme, thi han behøves. Det Øvrige vil jeg vise Eder herefter. Saa er det. Amen.

32. Og atter, sandelig siger jeg Eder, dersom min Tjener Sidney vil tjene mig og være Raadgiver for min Tjener Joseph, da lad ham vaagne op og komme frem, og staae i sit Kalds Embede og ydmyge sig for mig, og dersom han vil offre mig et velbehageligt Offer og Bekjendelse, og forblive hos mit Folk, see, da vil jeg, Herren Eders Gud, helbrede ham, saa at han skal vorde helbredet, og han atter skal opløfte sin Røst paa Bjergene og være en Talsmand for mit Aasyn. Lad ham komme og flytte sin Familie til det Nabolag, i hvilket min Tjener Joseph boer, og lad ham paa alle sine Vandringer opløfte sin Røst som med en Basuns Lyd og advare Jordens Indvaanere om at flye for den tilkommende Vrede. Lad ham staae min Tjener Joseph bi, og lad ogsaa min Tjener William Law staae min Tjener Joseph bi i at udgive en alvorlig Erklæring til Jordens Konger, ligesom jeg før har sagt Eder. Dersom min Tjener Sidney vil gjøre min Villie, da lad ham ikke flytte sin Familie til de østlige Lande, men lad ham forandre deres Bopæle, som jeg har sagt. See, det er ikke min Villie, at han skal søge at finde Sikkerhed og Tilflugt udenfor den Stad, som jeg har bestikket Eder, nemlig Staden Nauvoo. Sandelig, siger jeg Eder, endogsaa nu, dersom han vil høre min Røst, skal det gaae ham vel. Saa er det. Amen.

33. Og atter, sandelig siger jeg Eder, lad min Tjener Amos Davies betale en Capital i deres Hænder, som jeg har bestikket til at bygge et Herberge, nemlig Nauvoohuset. Lad ham gjøre dette, dersom han vil være en Interessent, og lad ham høre min Tjener Josephs Raad og arbeide med sine egne Hænder, at han kan erhverve sig Menneskenes Tillid; og naar han har viist sig tro i Alt, hvad der bliver betroet til hans Omsorg, ja endog over Lidet, saa skal han komme

til at herske over Meget. Lad ham derfor fornedre sig selv, at han kan ophøies. Saa er det. Amen.

34. Og atter, sandelig siger jeg Eder, dersom min Tjener Robert D. Foster vil adlyde min Røst, da lad ham bygge et Huus til min Tjener Joseph ifølge den Contrakt, som han har oprettet med ham, eftersom Leilighed gives fra Tid til anden, og lad ham omvende sig fra al sin Daarskab og iføre sig Kjærlighed, og ophøre at gjøre Ondt, og aflægge al sin haarde Tale, og ogsaa betale en Capital i Nauvoohusets Qvorums Hænder for sig selv og sine Efterkommere fra Slægt til Slægt, og høre mine Tjenere Josephs og Hyrums og William Laws Raad og de Authoriteter, som jeg har kaldet til at lægge Grundvolden til Zion, saa skal det gaae ham vel til evig Tid. Amen.

35. Og atter, sandelig siger jeg Eder, lad Ingen betale nogen Capital til Nauvoohuses Qvorum, uden han troer Mormons Bog og de Aabenbaringer, som jeg har givet Eder, siger Herren, Eders Gud, thi hvad der er meer eller mindre end dette, kommer fra det Onde, og skal ledsages med Forbandelser og ikke Velsignelser, siger Herren, Eders Gud. Saa er det. Amen.

36. Og atter, sandelig siger jeg Eder, lad Nauvoohusets Qvorum faae en retfærdig Belønning for alt deres Arbeide i at bygge Nauvoohuset og lad deres Sold være efter Overeenskomst imellem dem med Hensyn til Beløbet, og lad enhver Interessent betale sin Deel af Solden, saafremt det bliver nødvendigt til deres Underholdning, siger Herren, ellers lad deres Arbeide blive tilregnet dem som en Capital i det Huus. Saa skee det. Amen.

37. Sandelig siger jeg Eder, nu tilsiger jeg Eder, de Embedsmænd, der høre til Præstedømmet, at I kunne have Nøglerne dertil, nemlig det Præstedømme, hvilket er efter Melchisedeks Orden, hvilken er efter min eenbaarne Søns Orden.

38. Først giver jeg Eder Hyrnm Smith til at være Eders Patriark, til at udøve de beseglende Velsignelser over min Kirke, nemlig den Forjættelsens hellige Aand, hvormed I ere beseglede til Forløsningens Dag, at I ikke skulle falde, uagtet Fristelsens Time kommer over Eder.

29. Jeg giver Dig, min Tjener Joseph, at være en præsiderende Eldste over min ganske Kirke, at være en Oversætter, en Aabenbarer, en Seer og Prophet. Jeg giver ham min Tjener Sidney Rigdon og min Tjener William Law til Raadgivere, at disse kunne danne et Qvorum og første Præsidentskab til at annamme Oraklerne for hele Kirken.

40. Jeg giver Eder min Tjener Brigham Young til at være Præsident over de Tolv, det omvandrende Raad, hvilke Tolv have Nøglerne til at stifte mit Riges Fuldmagt i Verdens fire Hjørner, og derpaa at sende mit Ord til hver Skabning. De ere: Heber C. Kimball, Parley P. Pratt, Orson Pratt, Orson Hyde, William Smith, John Taylor, John E. Page, Wilford Woodruff, Willard Richards, George A. Smith. David Patten har jeg taget til mig; see, Ingen tager hans Præstedømme fra ham, men sandelig siger jeg Eder, der kan beskikkes en Anden i det samme Kald.

41. Og atter siger jeg Eder, jeg giver Eder et Høiraad til Zions Hjørnesteen, nemlig Samuel Bent, H. G. Sherwood, George W. Harris, Charles C. Rich, Thomas Grover, Newel Knight, David Dort, Dunbar Wilson. Seymor Brunson har jeg taget til mig, og Ingen tager hans Præstedømme, men der kan beskikkes en Anden til det samme Præstedømme i hans Sted (og sandelig siger jeg Eder, lad min Tjener Aaron Johnson

blive ordineret til samme Kald i hans Sted), David Fulmer, Alpheus Cutler, William Huntington.

42. Og atter giver jeg Eder Don C. Smith til at være Præsident over et Qvorum af Overpræster, hvilken Anordning er indstiftet i den Hensigt at qvalificere Saadanne, som skulle blive beskikkede til faste Præsidenter eller Tjenere over forskjellige Staver udenom, og de kunne ogsaa reise, dersom de ville, men snarere ordineres til faste Præsidenter, dette er deres Kalds Embede, siger Herren, Eders Gud. Jeg giver ham Amasa Lyman og Noah Packard til Raadgivere, at de kunne præsidere over Overpræsternes Qvorum i min Kirke, siger Herren.

43. Og atter siger jeg Eder, jeg giver Eder John A. Hicks, Samuel Williams og Jesse Baker, hvilket Præstedømme skal præsidere over de Ældstes Qvorum, hvilket Qvorum er indstiftet for faste Tjenere; dog kunne de reise, skjøndt de ere ordinerede til at være faste Tjenere i min Kirke, siger Herren.

44. Og atter giver jeg Eder Joseph Young, Josiah Butterfield, Daniel Wiles, Henry Herriman, Xera Pulsipher, Levi Hancock og James Foster til at præsidere over de Halvfjerdsindstyves Qvorum, hvilket Qvorum er indstiftet for omreisende Ældste, der skulle bære Vidnesbyrd om mit Navn i hele Verden, hvorhen det omreisende Høiraad, mine Apostler, ville sende dem, for at berede Veien for mit Ansigt.

(Fortsættes.)

Nyheder.

England. Et Telegram fra Sidney i Australien melder, at Prinds Alfred, Dronning Victorias næstældste Søn, den 12te forrige Maaned blev skudt i Ryggen af en Fenier, der strax blev arresteret. Skuddet skal dog ikke være livsfarligt. Kuglen blev ufortøvet trukken ud, og Prindsens Tilstand skal være beroligende. Han er nu paa Veien til England.

Amerika. I Canada begynder man atter at nære alvorlige Bekymringer for feniske Uroligheder. Dette fremgaaer af en Depesche fra Generalgouvernøren Monck til den engelske Minister for Colonierne, Hertugen af Buckinckham, hvor det hedder: „Den feniske Sammensværgelse i de Forenede Stater er endnu stedse i fuld Virksomhed, og der indløber stadig Trusler til mig om, at Fenierne ville fornye deres Indfald i Canada. Det virksomste og tillige mindst bekostelige Beskyttelsesmiddel for os er Kanonbaadene paa Søerne og Lorenzfloden, og jeg er derfor fuldkommen enig med Geheimestatsraadet, naar det foreslaaer at lade Krigsskibene ogsaa i den forestaaende Sommer krydse i hine Farvande." Disse Bekymringer ere blevne forøgede ved de nyeste Begivenheder i Canada. Et almindelig agtet Parlamentsmedlem M'Gee er bleven myrdet, og man har opdaget en Sammensværgelse, der gik ud paa at sprænge Parlamentsbygningen i Ottawa i Luften med salpetersurt Glycerin.

Vestindien. Jordskjælvene begynde atter at blive stærkere og hyppigere. Tirsdagen den 17de Marts om Morgenen havdes saavel paa St. Croix som paa St. Thomas en Jordrystelse, som varede ca. ³/₄ Minut, og vel i Styrke ikke var lig den den 18de November, men som de stærkeste i December Maaned. Paa St. Croix omstyrtede en nyopført Skorsteen paa Plantagen „Bettyshope" og Dele af nys opførte Mure paa andre Steder, og Havet ved Frederiksstед og langs Sydsiden af Øen hævede sig ca. 3 Fod. Mandagen den 23de Marts Eftermiddag Kl. 2¹/₄ og Torsdagen den 26de Kl. 12′ 4″ havdes paa St. Croix ligeledes usædvanlig heftige og vedvarende Jordrystelser, uden at nogen Skade dog vidstes at være skeet. Men Stemningen var ængstelig paa begge Øer.

Afrika. Englændernes Felttog i Abyssinien er nu endt. Det aabnedes i afvigte Efteraar for at befrie nogle Englændere, som Keiser Theodor holdt i Fangenskab, og hvilke han negtede at udlevere. Efter en besværlig Marsch fra Søkysten og igjennem uveisomme og ubekjendte Landstrækninger, naaede endelig Armeen henimod Hovedstaden Magdala i Begyndelsen af April Maaned. Ved Beschilofloden, der kun ligger nogle faa Mile fra Magdala, stødte Keiser Theodors og General Napiers Tropper den 11te April for første Gang sammen. Englænderne vandt en let og afgjørende Seier, hvilket gjorde et demoraliserende Indtryk paa Keiser Theodors Vasaller og Krigere, der rimeligviis havde ventet et langt andet Udfald end et skyndsomt Tilbagetog til Fæstningen. Dagen efter Slaget udleverede Keiser Theodor, som det synes uopfordret, sine europæiske Fanger og Haandværkere til Englænderne, rimeligviis i Forventning om, at General Napier vilde lade sig nøie dermed og trække sig tilbage, men den engelske Anfører forlangte ubetinget Overgivelse af Fæstningen Magdala. Efterat Englænderne vare komne i Besiddelse af flere af Fæstningens Udenværker, begyndte de den 14de April at storme den indre Fæstning, i hvilken Keiser Theodor tappert kjæmpende fandt sin Død.

Englændernes Tab skal indskrænke sig til nogle faa Saarede, hvorimod Abyssiniernes skal være temmelig betydeligt. To af Keiserens Sønner bleve tagne tilfange. Fæstningen indeholdt mange Tegn paa en barbarisk Pragt. Iblandt andre Trophæer erobrede Englænderne 4 Guldkroner, 20,000 Dollars i Sølv, 1,000 Stykker Sølvtøi, mange Juveler og andre Smykker, 5,000 Geværer, 28 Kanoner og 10,000 Skjolde og Spyd.

Blandinger.

En ny svensk Spitsbergexpedition skal til Sommer afgaae til Ishavet under Ledelse af Intendanten ved det naturhistoriske Rigsmuseums mineralogiske Afdeling, Professor A. E. Nordenskjöld, for at fortsætte de naturvidenskabelige og geographiske Undersøgelser, som de foregaarnde svenske Expeditioner have begyndt ved Spitsbergen

og omliggende Øer med saa megen Fremgang og til saa stort et Udbytte for Videnskaben. De fornødne Midler til denne Expedition ere udelukkende ydede af Personer i og ved Gøteborg.

Det gæliske Sprog. For at forhindre det gamle gæliske Sprog i de skotske Høilande fra at uddøe agter man der at udgive et i dette Sprog skrevet Blad, som har faaet Løfte om Understøttelse af flere Foreninger i Caledonien. Som Følge af store Udvandringer har der efterhaanden ved Lorenzfloden i Canada og ved Søerne nedsat sig en saa stor gælisktalende Befolkning, at der allerede i længere Tid er udkommet to Blade der i det gæliske Sprog.

Billigt Glas. I Amerika er det lykkedes at frembringe Glas af et Stof, som forekommer i Mængde i Basalt. Det paa denne Maade frembragte Glas udmærker sig ved at være mindre skrøbeligt end andet Glas, men det er ikke skikket til at anvendes til finere Sager.

Om den nye Kuglesprøite (mitrailleuse) skriver en Correspondent fra Paris til „Köln-Ztg.": Den seer ud omtrent som en 12pundig Kanon og er anbragt paa en Lavet af passende Størrelse. Den skyder i 3 a 500 Metres Afstand og bestryger Fronten af et heelt Compagni. Artilleri-Kommissionen, der har anstillet Forsøg med dette Vaaben, udtaler i sin Beretning, at Virkningen er overvældende, men tillige, at hver Mand i Compagniets Front vil blive truffen af mindst 5 a 6 Kugler, saa at altsaa 4 Kugler for hver Mand ere overflødige og Omkostningerne ved Vaabenets Benyttelse meget høie.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af C. Widerborg.
Trykt hos F. E. Bording.